

LA VENEDORA DE CLAUS .Relat clavat a deu mans: Mena, Akeron, Lecram, lisboa i rnbonet)

Un relat de: [rnbonet](#)

Repartiment escrituril:

0- Mena enceta relat

1-Lo Reboli segueix

2-Akeron pren el torn.

3-Li tocarà a Lecram

4-Lisboa tanca i Mena segueix (si ningú més no s'hi afegeix) (que ha estat que no).

LA VENEDORA DE CLAUS

S'havia trencat la clavícula, la Clarividència Sompson (no recordava com, la patacada li havia usurpat una mica de memòria). Li feia mal i s'aguantava, mirava de reposar i dormir. I, vés per on, un somni li va mostrar una gran hortència de color blau que parlava i que li va dir que havia de dedicar l'existència a la venda de claus en el format i entesa que fos. La majestuosa flor onírica estava eufòrica de l'efecte d'uns en concret de mida passa-com-puguis rovelladets aprofitats d'un moble dut a sacrificar a una foguera:

-Colgats uns claus a la terra on creixia i per això vaig esdevenir d'aquest to celestial. Un to clavat, excitant!

La Clari -o Vidència pels amics- va tenir clau, ai, va tenir clar que sí, que havia de posar un stand o paradeta en un lloc...clau.

(fins aquí Mena)

Comtat i debatut! Resulta, però, que després de dies i hores -o eren hores i dies?- pensant i sospesant el lloc clau on calia situar l'indret per vendre claus, no en trobava cap escaient. És per això que, malgrat el seu nom amical, però fent valer el seu cognom, va demanar consell telefònic a l'anomenada mèdium Maruja Vidència Zerozerose, - MV007 pels habituals- precisament un dilluns vint-i-quatre setembre.

-Riiing, riiing, rring....!!!

-Vuesa mercè és la mèdium 007?- demanà ansiosa.

-Pel que vulga manar, jove!

-Ai,és que sap vuesa mercè... Tinc un greu problema.....

-Conte, conte...

I és així que després d'una conversa d'uns quants minuts i tres-cents euros, s'hi va decidir per no tenir un lloc fixe. Aniria de poble en poble, de mercat en mercat, oferint claus.

(fins aquí rnbonet)

-Claaaaaaus!!! S'ofereixen claaaaus!- cridava la dona pel carrer amb la paradeta itinerant ergonòmica (un carret, vaja).

Li estranyava la cara que li posaven les senyores que transitaven pel seu costat. De tant en tant es sorprenia encara més, quan alguna senyora estirada, ofesa, en passar a prop, tot tornant de la plaça amb el cistell carregat de fruites, hortalisses i alguna vianda, xiuxiuejava prou per tal de ser ben escoltada per la Clari: "fresca!, bagassa!"

La Vidència, tot i el seu nom, no entenia res, fins que uns dies després de repetir-se aquella situació, una senyora amb unes dots pedagògiques superiors a la mitjana va acompanyar el seu insult amb un retret prou explícit:

- Indecent! Mira que anar oferint serveis carnals a crit pelat pel carrer! Si vols fotre un clau, casa't com fan les dones com Déu mana!

La Clari es va quedar clavada. Potser s'havia equivocat de negoci!

(fins aquí Akeron)

Durant uns dies les paraules d'aquella senyora que l'havia increpada al mig del carrer van restar ressonant amb força pel cap de la Clari. Encara dubitativa sobre si el seu era un bon o mal negoci, va decidir apropar-se cap a casa d'un bon amic d'infantesa que sempre l'havia aconsellada. Va trobar en Claudi, doncs, que vivia en una petita casa modesta, en un carrer una mica fosc d'un dels barris més humils de la ciutat. Tanmateix la seva família havia pogut anar prosperant i fent-se un espai en aquella mateixa zona, mercès al negoci que havia encetat un avantpassat. El besavi Claudi havia muntat una ferreteria en el temps que els claus eren més valorats que els cargols. Quan va arribar a la porta de la vella botiga, la Clari no va poder creure-ho: no en quedava rastre de l'antic local i, per tant, del seu amic. Preguntant a diferents veïns, la Clari va ser conduïda a una segona ferreteria que també feia molt que no estava activa, i casa d'en Claudi. Però la van informar que feia molt que havia marxat i que l'espai en lloguer havia comportat que una família de xinesos s'hi instal·lés. Aquells que, en fer sonar el timbre, van obrir i la van mirar oblíqüament encuriosits...

(fins aquí Lecram) (*Mena hi ha fet arreglos per lligar la cosa)

El que semblava el pare de la família la va invitar a entrar. La Clari els va seguir, tímida i poruga. L'interior era fosc, algunes espelmes feien una mica de llum i molta olor. La van convidar a seure en una mena de coixins molt grossos. Ho va fer i va constatar que eren meravellosament còmodes i suaus. Els cinc xinesos, asseguts al seu voltant, l'observaven sense dir res. Tots eren molt semblants: el pare la mare i les tres nenes. I com sortits d'una foto antiga de família tradicional asiàtica. "Vostè vol vendre claus?", va preguntar el pare. "Però les claus són objectes que poden tenir molt o cap valor, depèn". "De què?", va voler saber la Clari fitant-li els ulls. "De la porta que obrin, naturalment. Pot ensenyar-me alguna de les claus que ven, senyoreta?" Ella li va mostrar una de les responsables del color blau de la gran hortènsia, ben rovellada, que va ajudar a fer el fet. El xinès va obrir molt aquells ulls com llàgrimes horitzontals, arrodonint-los. "Oh!", va sospirar. "Aquesta val molts diners", digué, mentre l'agafava. "Em permet?" Va anar cap a una porta vetusta i, amb un soroll d'estrip, la va obrir. La Clari va mirar més enllà de la porta i es va fondre per dins. "Realment, aquesta clau és molt valuosa", va pensar mentre la seva consciència s'esmunyia entre les denses aromes de les espelmes.

(fins aquí lisboa)

El xinès pare va somriure humilment, la xinesa mare va somriure humilment, les xineses nenes -eren trigèmines- van somriure humilment. Es van posar en fila per ordre d'alçada (no molta, però sí amb desnivells de pare a mare i a filles) i amb els índex de la dreta indicaven a la Clari que passés el llindar de la porta oberta amb ...

-Però com pot ser que el clau s'hagi transformat en una clauu!?- els preguntà, perquè ella venia claus de clavar i no claus d'obrir i tancar...o s'ho pensava?

La niponada havia desaparegut. Un clau tronat blavós, efectivament, introduït al pany, havia obert una porta entre lúgubre i espiritual. La Vidència es pessigà les galtes (totes) per comprovar si s'estava tornant taral·lirota. No pas. Una llum color gos com fugí l'empenyé, com una gata tafanera, cap...era una altra dimensió?

-Un caminet de...claus! Oh, un de gruixut i gastat; un de curt i punxegut; un de llarg i que fa com anells; un de ... Seguint els claus...i amb l'oloreta d'aquell habitacle que li havia quedat impregnada a cada cèl·lula, sentia com un inici...d'estat extàtic.

(fins aquí Mena Guiga)

I vet com que, a un racó de l'estança que semblava un altre món, trobà el Prepuci Clavari Claver -així es presentà-, mig somicant damunt un turonet de claus. El Puci era faquir de fira, especialista en fer de tot amb tot tipus de claus, les de sant Pere incloses. La família de xinesos l'havia raptat i el tenia tancat a pany i clau en aquell habitacle tètric, misteriós, decadent i decaqueixal. I xerrant, xerrant arribaren a una conclusió: tal volta eren tots dos presoners de xinesos mafiosos en la modalitat familiar, que excusava de sospites. I és que els dels ulls obliquus volien fer quantidubi d'eurets en un futur espectacle que havien preparat. Un espectacle per adults només, únic: el Prepuci, estès sobre grans claus erectes i esmolats com dents de tauró, s'empassaria claus antigues grandioses mentre li fotia un clau a la seua 'partenaire', la Vidència. Èxit garantit! Equiliquà!

Per fi, arribà el dia de l'estrena, tot d'amagatotis permès per les autoritats que rebrien una part dels guanys i que tampoc declau...ai, declararien. La gent es concentrava sota una gran carpa tota plena de coixins de seda, d'essències asiàtiques, focus de cromatismes estimulants... i tot adobat amb una sensual melodia en clau de fa. Començà l'espectacle.

(fins aquí rnbonet) (*Mena Guiga hi ha fet algun arreglet)

Moltes eren les pors i esfereïments de la Vidència, però la por escènica la més gran. En aparèixer al mig de la pista, el xivarri que feien unes entre dues-centes i dues mil persones, excitades per l'exclusivíssim espectacle (tres-mil eures de no res el seient) va parar en sec. La Vidència, abillada amb exòtiques (i eròtiques) peces de roba, d'aquelles que mostren però no ensenyen i que van farcides de velcros per tal que en un moment donat puguin sortir en trajectòria parabòlica amb el mínim esforç, es va quedar clavada al bell mig de l'espai circular, enlluernada pels focus, la percepció que molta gent la mirava deleitosa de carn i fluids, l'hipnòtic efecte dels vapors flairosos encènscs que li esmoreïen els sentits i li despertaven una cremor allà al sota ventre...El Prepuci ja havia ocupat ,amb gran parafernàlia i professionalitat, la posició estirat sobre el llit de tallants claus, amb el bol de claus mida XXL a punt d'empassar. En veure el sota de la Vidència, sumat a l'efecte dels libidinosos vapors, va sentir una megainjecció de vida a l'òrgan amb qui ell compartia nom, La Vidència, en copsar la magnífica prominència no va poder ni voler apartar-se'n, presa pel desig. Es va deixar anar (per delit dels presents), amb un al·lucinant "seixanta-nou" que, de passada, va servir per lubricar la via oral d'en Prepuci, a part de fer-li perdre el món de vista i, d'un pèl, no oblidar-se que, quan la Vidència alliberés la boca de la menja celestial que hauria assegurat d'estar assaborint, hauria de començar la pesada ingesta de ferro, que era també una de les claus de l'actuació...Però...què estava ocorreguent? Tot es difuminava...

(fins aquí Akeron)

La Clari, a poc a poc, va tornar a la realitat freda després de l'excels abandó. La sentor de les espelmes persistia encongida sota una pregona sensació d'estranyesa i de pèrdua. Va obrir els ulls i la família xinesa encara hi era. La miraven encuriosits. Avergonyida, va intentar dissimular com de mullats tenia els baixos. Dolorosament excitada pel record del Prepuci, li van venir ganes de plorar.

Per evitar-ho va estossegar mirant de refer-se. L'enyor l'estava posseint, no havia de traspuar-ho.

"Aquesta clau obre la porta dels desitjos", va dir el pare. "S'ho ha passat bé, senyoreta?"- va preguntar sense ni una engruna d'ironia. "Espero que sí, ja veu que la pot vendre per molts, molts diners. Jo li puc comprar. Què li sembla, vol ser rica? Naturalment, haurà d'assumir que vostè ja no podrà tornar a creuar-la mai més, aquesta porta."

La Clari va intentar silenciar les làngüides sensacions que encara li humitejaven les calces. Rica! Molt rica! Ja mai més s'hauria de preocupar de res. Viure amb majúscules, cap penúria, vida solventada. Va mirar a aquell homenet de pell groguenca d'aire seriós i avorrit. Amb la boca seca i una seguretad que no sentia, va contestar.

(fins aquí lisboa) (*Mena Guiga hi ha fet algun arreglo)

-Una clau entre claus ha estat una cosa ben curiosa, síiii. Oooh, encara no he paït el que ha succeït!- i sospirà i tremolà tota ella, notant un prec íntim que insistia, insistia, insistia en retrobar el sensual faquir que tan bé feia la seva feina. Els nipons obrien els ulls tan com s'ho podien permetre, esperant la resposta encara no donada.

-Miri, tingui, unes calcetes fetes de paper d'arròs!- amablement li entregà la dona, com per fer-li la pilota.

Les nenes li van treure les altres, mig trencades, i les van donar al gos, que ja remenava la cua, per tal que se les cruspís. I ho va fer i li va venir, davant dels presents, un guauuu clímax que no els progenitors no van saber com explicar a les trigèmies.

-Oh, el gos content celebra l'any del mono, segurament, és això, nenes, gos feliç!

La Vidència no estava per ells. Sentí una veu interior:

"Si amb una clau així fots un clau aixà...no siguis tonta de perdre-la!"

És clar que, havent patit tota la vida d'una economia pobra, la Clari tenia ganes de poder adquisitiu.

"Si els la venc per una fortuna...puc fer fer llits amb els claus que no he venut i posar un anunci per tal que vinguin fakirs d'arreu del planeta a usar-los amb la meva 'supervisió' i...oooohhhh (es va córrer d'orgull de tan genial idea) (de fet, els seus dintres més dintres s'havien quedat encisats amb la visita d'aquell fakir en particular...que, sí, la propaganda atrauria i retrobaria).

Ignorava que era el seu antic amic en Claudi, que havia passat de ferreter a faquir instigat per una veu divina. És clau, ai, és clar que...tan canviat no l'havia conegut.

(fins aquí Mena Guiga)

(Fins ara, les veus dels narradors. Ara mateix, la 'consciència pensaire' d'un lector, que no s'aclareix):

-Redéu, recollons i el sant Crist per damunt els pins! Quin batibull és aquest? Quin desgavell? Unes mans relataires que se'n van per ací; unes altres que es disposen a narrar i caminen per Torreta; incoherències a dojo, a grapats. Dic jo si caldrà que fem una entrada al fòrum (fòrum de Relats en Català, any 2018), reblem el clau, i els posem a parir! Bo; potser no tant. Que el fòrum és un lloc de participació, d'intercanvi de coneixements, de pau i harmonia entre els usuaris... Bé, alguna vegada també hi ha hagut males interpretacions, algun comentari àcid, certs intents de trifulques.... No estaria malament, però, d' avisar-los. Un toc suau, entre divertit i seriós... Que darrerament se n'estant eixint de mare; que no claven cap clau ni a tort i dret!

I és que, a veure... ¿Com poden entendre's una senyoreta amb tres personalitats (Mena Guiga que és, també, Tanganika i touchyourbottom), un 'tiu' que ho rebolica tot (rnbonet), un altre que viu ben lluny (Lecram està treballant en terres transoceàniques), un 'reincident' amb tres xifres (Akeron era kurgan fa uns anys, però no el trobareu perquè va autodesaparèixer) i altre ben antic a la pàgina (lisboa)? Doncs mal, malament! Per això el relat surt com surt!

Demà mateix faig un post al fòrum! Què s'haurà cregut aquesta gent?

(fins aquí rnbonet)

Mena Guiga: l'informo que estic passant a net el relat i mirant d'arranjar incoherències (són pitjors les del món!) i que ara ja no en són tantes! El lector confús va entendre que havia d'asserenar la seva ànima uns instants i rellegir el relat múltiple, per veure si es manifestava la consciència col·lectiva i es revelava el missatge subjacent, la clau de tot l'intrínquis. (toca torn a Akeron, tot seguit):

Va encendre unes espelmes oloroses per sentir la càlida carícia de la flama. I uns encensos per entregar-se a la suau fluïdesa dels fils de fum... Va arreglar uns coixins per poder asseure's còmodament i abandonar-se a tot aquest abandó. La barreja d'aromes (i el trago llarg de ratafia casolana que s'acabava de regalar) ja li començava a alliberar la ment i el cos astral. Paladejava el regustet de clau d'espècia, l'ingredient secret de la seva ratafia (ah, amb un puntet d'estremoní!) Va rellegir amb serenor tel·lúrica el missatge de la flor (una flor, una imatge apetitosa d'un cony humit), el primer intent mercantil per via ferretera ambulat (la imatge d'una clau erecta, dura, poderosa, freda, que obre implacable totes les flors), l'espai de l'antiga ferreteria-porta al món oníric i nexa familiar amb el jo ancestral, el desig i el plaer, la revelació de l'enorme poder que tenia a les seves mans i el dilema etern de triar entre la possessió material (el preu, els diners) o l'esfereïdora responsabilitat del poder (la clau dels desitjos). Per uns instants, el lector confús va encaixar nirvanosament el missatge, la resposta al dilema de la Clari. El poder de la clau li donaria tots els altres desitjos del seu cor (i del seu cos). La resposta obria tres preguntes. Amb quina fi? Per què ella? A quin preu? Va fotre un segon trago de ratafia. La imatge de la Clari fent lliscar sensualment la seva flor humida sobre la boca del Prepu...uuufff. El gland del Prepu desapareixent a la boca afamegada de la Clari... La pau i la lucidesa zen es van fondre degut a una tensió urgent a l'entrecuix... Era bona aquella ratafia!

(fins aquí Akeron)

Tan bona era aquella ratafia que en bevia com que va assedegat d'aigua; a cada glop que feia, la tensió i la pressió a l'entrecuix del nostre estimat lector es feia més i més forta, doncs visualitzava l'escena sexual de tants rombes entre la Clari i en Prepu ben clari...ai, clarament. Sanament envejava la parella que, malgrat ser exhibició havien connectat tan orgàsmicament, ell que feia més d'un lustre que no sucava el melindro...Sort en tenia de la seva imaginació (augmentada moltes vegades a cops de ratafia) i la seva mà dreta. Aquella mà que sabia donar-li el plaer necessari per pal·liar la pèrdua de la seva antiga amant amb qui havia protagonitzat una història d'amor que, en certa manera, li recordava la de la Clari i en Prepu: amants fogosos des del primer cop. Però un

dia la va perdre, la seva estimada va desaparèixer sense deixar cap rastre ni al·legar cap motiu. Durant molt temps la va buscar, però l'ànim va anar esvaint-se, es deprimí i, per oblidar, es lià amb aquell licor de color de regalèssia.

(fins aquí Lecram) (*Mena Guiga hi ha fet alguns canvis)

Davant el lector abstret amb la seva pena aparegué la Clari nueta tota ella, somrient com una fada preciosa i descaradeta. Els cabells ondulats color castanya torrada onejaven i s'expandien...fins abraçar-lo.

-Ooooh!-ell exclamà. I plorà i tot.

-Nooooo, plorar no: gemegar toca!- van dir dues veus.

Es girà. Eren la parella de xinesos que, descalços i amb les nenes dormides més enrera en llitets de porcellana que semblaven orinals del rei Sol feien ssshist amb els dits índex davant els llavis menuts. Els de la Clari, en canvi, eren -tots- molsuts i estaven bategant de joia pel que passaria a continuació.

-Claudi! La clau ha caigut, saps? La clau que va tenyir molt més que els claus aquella hortència al meu somni. L'hortència que tu ara m'oferiràs, uuuuummmmm!

(fins aquí Mena)

Doncs oh, oh i oh que res de res. Simplement al·lucinacions vaporoses de ratafia amb estramoni. Senzillament, el nostre lector caigué en un somni profund i tot s'esvài en un forat negre com de pany antic sense clau, com túnel obscur aconscienciat i misteriós, opac de núvol negre en clau de pluja.

Així que el que correspon és seguir amb la història primigènia de la Clari, el Prepuci i els malvats xinesos. Perquè havia succeït que la nostra parella protagonista -i protagonista de tants espectacles en clau variada- havia ordit un pla per desfer-se i desempellugar-se de les baules mafioses que les tenien nугats. I així aconseguirien escapar-se de la malvada tutela dels opressors asiàtics.

A saber: el Prepuci estudiaria hipnotisme per correspondència, mentre la nostra heroïna faria els seus pinets en arts marcial, assistint d'amagatotis a les classes del gran mestre Lai -al que coneixerà segurament l'amable lector per un altre relat a 'unes quantes mans, 'El dia que el Lai es comprà un tanga'- especialista en claus de tota mena.

(fins aquí lo mestre mbonet rebolicaire)

Per protegir la seva vida, la nova llibertat aconseguida i la felicitat d'estar junts, la Clari i el Prepuci es van canviar el nom i van anar a viure humilment a un racó perdut i tropical de l'Àsia Austral.

Al llogarret circulaven moltes històries d'aquells dos occidentals que havien aparegut un dia, sortint de la jungla, i que havien reconstruït l'antic edifici que els comerciants holandesos havien abandonat dues generacions enrere. Ella Hortènsia, ell Puci (per allò del senyor que la tenia tant llarga que tenia prepuci, puci i postpuci). Havien plantat unes misterioses flors blaves, que s'havien reproduït i s'havien escampat en gran quantitat, però només al voltant de casa seva, com si les flors blaves no es volguéssin allunyar de la lluminosa parella. Vivien una mica apartats de tothom, però la gent se'ls estimava molt. Eren gent misteriosa de màgics recursos i habilitats, que sempre tenien una rialla, una solució, una broma o una abraçada per compartir. El poble era petit. A les nits tots podien sentir els gemecs i les rialles de les inacabables sessions de sexe de la parella, cosa que despertava molta curiositat. I llavors veien la parella pel poble amb les seves rialles, amb aquella felicitat que desbordaven. Les primeres nits els van espiar els savis ancians. Després d'un temps, aquells savis mateixos acompanyaven els adolescents del poble, a espiar la parella, furtivament, de nit, perquè aprenguessin el secret de la felicitat de la parella que de cop havia aparegut un dia a la vila. El Puci i l'Hortènsia viven l'un amb l'altra. I la pau i la felicitat els van embolcallar i la resta del món es va oblidar d'ells.

(fins aquí i fina el relat Akeron)